

Arrest

nr. 158 269 van 11 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 31 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Addis Abeba en tot de Amhaarse etnie te behoren.

Naast het uitbaten van een autoverhuurbedrijf was u ook werkzaam als politieagent. U werd hiertoe verplicht door de burgemeester van uw Kebele, de heer Gebremedin. Hij dwong u lid te worden van de leidende partij Ehadig en eiste dat u toetrad tot zijn politiediensten. U moest mensen bespioneren en controleren of ze niet voor de oppositie actief waren. U deed dit van 27 negase 1997 tot en met 23 negase 2003 Ethiopische kalender (hierna: EK) (van 02/09/2005 tot en met 29/08/2011 volgens de

Gregoriaanse kalender, hierna GK). U was het echter beu dat de mensen die u bespioneerde werden gearresteerd en vaak ook gefolterd. Naar aanleiding van uw werkzaamheden werd u eveneens fysiek belaagd en ook kreeg u dreigtelefoontjes van mensen uit uw buurt.

Omdat u geen andere oplossing zag, besloot u het land te verlaten op 23/12/2003 EK (29/08/2011 GK) met een illegaal paspoort. Het is namelijk onmogelijk zomaar op te stappen bij de politie. Op 31 augustus 2011 vroeg u asiel aan in België.

In Ethiopië vreest u de autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw Kebele-kaart neer, twee convocaties van de politie en een ID-kaart van de politie.

B. Motivering

Na een grondig onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de elementen in uw administratieve dossier stel ik vast dat u er geenszins in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U maakt namelijk niet aannemelijk voor de politie als spion te hebben gewerkt, waardoor de daaraan gekoppelde vervolgingsfeiten eveneens ongeloofwaardig worden geacht.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u tijdens beide gehoren op het CGVS tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk ondermijnen. Zo haalde u tijdens uw eerste gehoor T.S. aan als één van uw twee directe collega's bij de 'Administration Police Commission' (gehoorverslag CGVS I, dd. 21/05/2014, p. 6). Tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS is echter van T.S. geen sprake wanneer u de namen van uw collega's opsomt (gehoorverslag CGVS II, dd. 22/06/2015, p. 7). Meer zelfs. Wanneer u de naam van T.S. wordt aangereikt, haalt u aan dat het uw werkloze buur was (CGVS II, p. 4). Pas geconfronteerd met uw verklaringen uit uw eerste gehoor zegt u tijdens uw tweede gehoor dat T.S. toch een collega was, wat dan weer niet strookt met uw eerdere verklaringen (CGVS II, p. 7). Ook over uw rechtstreekse baas legt u geen eenduidige verklaringen af. Tijdens het eerste gehoor spreekt u over A.M. (CGVS I, p. 6), terwijl u tijdens uw tweede gehoor spreekt over A.Me. als uw persoonlijke baas (CGVS II, p. 4). De naam A.M. herinnert u zich niet meer (CGVS II, p. 6). Gevraagd naar leden van uw partij Ehadig gaf u tijdens uw eerste gehoor E.H. en Z.Y. aan (CGVS I, p. 14). Tijdens uw tweede gehoor ontkent u dit en verklaart u dat deze twee personen politieke journalisten waren en u niet met hen samenwerkte voor de partij (CGVS II, p. 19). Met E.H. werkte u echter soms eens samen voor de verkoop van autodelen, u kende hem namelijk nog van school (CGVS II, p. 19). Het is vanzelfsprekend dat deze tegenstrijdigheden over de personen waarmee u in heel nauw contact stond in het kader van uw werkzaamheden voor de regeringspartij én uw spionageactiviteiten, uw verklaringen over deze werkzaamheden en activiteiten sterk in twijfel trekken.

Vervolgens legt u uiterst oppervlakkige verklaringen af over de structuur van de 'Administration Police Commission' en uw activiteiten voor deze dienst, waardoor uw geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd. Zo verklaart u gewerkt te hebben in het politiekantoor van Pole Kifle Ketema, dat waakt over verschillende Kebele's (CGVS II, p. 4-5). Dit kantoor herbergt volgens uw verklaringen twee diensten, uw dienst genaamd 'Degenet' en de dienst genaamd 'Settita' (CGVS II, p. 5). Alhoewel u te kennen geeft dat de dienst 'Settita' zelf ook onderverdelingen had, kan u niet aangeven hoe deze liepen (CGVS II, p. 6). Van uw eigen 'Degenet' heeft u er geen idee van of deze bestond uit kleinere units (CGVS II, p. 6). Ook naar boven toe kan u weinig uitleg geven. Zo haalt u aan dat de federale politie in Addis Abeba opgedeeld is in twee takken, de uwe met aan het hoofd de Ethiopian Federal Police Commissioner en daarnaast de tak van de Federal Police Commander (CGVS II, p. 5). Wat het verschil is tussen die twee takken, weet u echter niet (CGVS II, p. 5).

Vervolgens verklaart u dat er in uw dienst twaalf personen werkzaam waren. Behalve uw drie directe collega's kan u nog twee personen bij naam opnoemen, H.Y. en D.S. (CGVS II, p. 7). Frappant is dat u de andere collega's niet bij naam kunt noemen, hoewel u zes jaar lang, van 27 negase 1997 tot en met 23 negase 2003 EK, op dit politiebureau heeft gewerkt (CGVS II, p. 3 & p. 7). U geeft zelfs te kennen met deze "andere onbekenden" te hebben samengewerkt (CGVS II, p. 8). Vervolgens is het frappant dat u amper informatie kan geven over de inhoud van uw zogenaamde spionageactiviteiten, hoewel u dus zes jaar lang inwoners van Addis Abeba hebt moeten bespioneren voor de leidende Ehadig partij (CGVS I, p. 5). Wanneer dan wordt gevraagd wie u zoal heeft moeten bespioneren, is het verwonderlijk dat u in eerste instantie slechts vier personen bij naam kan noemen: Ab., T., Da. en Ya. (CGVS I, p. 8). Bovendien haalt u aan dat deze allen in 1997 EK werden opgepakt, het eerste jaar dat u dus actief was voor de politie. Van degenen die u in de jaren erna hebt bespioneerd, kan u zich in eerste instantie niemand meer herinneren, wat weinig plausibel is (CGVS I, p. 8). Hiermee geconfronteerd haalt u, in tweede instantie, nog enkele namen aan met name die van K., Te. en Dan. (CGVS I, p. 14).

Verwacht mag dan ook worden dat u uitgebreid zou kunnen vertellen over de weinige personen die u bespioneerde en de redenen waarom u dit moest doen. Zoals u zelf zegt, diende u hun doen en laten te

bestuderen en te controleren met wie ze contact hadden (CGVS I, p. 8). Het tegendeel is echter waar. Zelfs bij de weinige personen van wie u zich de naam nog kan herinneren kan geen duiding te geven. Van Ab. denkt u dat hij bij Kinijit zat omdat er toen veel aanhangers van Kinijit werden opgepakt. Hij zat vaak koffie en bier te drinken in het Shuwa Central Hotel, maar met wie dat was weet u niet (CGVS I, p. 8-9). Opmerkelijk, want dat was net uw taak te weten komen met wie de door u gevolgde personen zich omringden. Da. zou dan weer lid zijn geweest van Union en met journalisten hebben gepraat. Behalve Ab.T. kan u echter geen andere journalist benoemen (CGVS I, p. 9). Uw kennis over Ya. is zo mogelijk nog beperkter. Zo heeft u er het raden naar bij welke oppositiepartij hij aangesloten was (CGVS I, p. 9 & CGVS II, p. 10), met wie hij zoal contact had (CGVS I, p. 9) en waar hij woonachtig was (CGVS II, p. 10). Terwijl u aanhaalt de heer T. van heel nabij te hebben gevolgd (CGVS I, p. 8), weet u niet waar die woonde (CGVS II, p. 10) en wat diens familienaam was (CGVS I, p. 14). Ook de familienamen van K., Te. en Dan. kent u niet (CGVS I, p. 14). Vervolgens is het vreemd dat u geen enkele informatie kan geven over de gevolgen van uw spionagewerk. Zo kan u enkel aangeven dat Ya. werd gearresteerd (CGVS II, p. 9). Maar waarom hij eigenlijk werd gearresteerd, daar heeft u het raden naar (CGVS II, p. 10-11). Tijdens uw tweede gehoor haalt u aan het niet te weten of de andere drie (Ab., T. of Da.) ooit werden gearresteerd (CGVS II, p. 9). Nochtans gaf u te kennen tijdens uw eerste gehoor dat ook T. in 1997 werd gearresteerd (CGVS I, p. 14). De vaststelling dat u amper informatie kan geven over personen die u tijdens uw zes jaar durende politieloopbaan zou hebben moeten volgen en dat u er dan ook nog eens amper nuttige en bruikbare info over kwijt kan, ondermijnt dan ook ten stelligste uw bewering actief te zijn geweest bij de politie om mensen te bespioneren. Hierdoor wordt ook uw vervolgingsverhaal, dat verbonden was aan uw werkzaamheden voor de politie, ondermijnd.

Evenmin slaagde u er in uw verklaringen met betrekking tot de gevolgen van uw politionele activiteiten aannemelijk te maken. Opnieuw ondergraven tegenstrijdige verklaringen uw de geloofwaardigheid van uw beweringen hieromtrent. Zo haalt u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS aan dat u tussen 2000 en 2002 EK (2007-2008 en 2009-2010 GK) tot driemaal per dag een telefoontje ontving (CGVS I, p. 12). Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS benadrukt u echter dat de telefoontjes pas in 2002 begonnen (CGVS II, p. 17). Ook haalde u in eerste instantie aan dat u soms wel driemaal per dag een telefoontje ontving (CGVS I, p. 12). Tijdens uw tweede gehoor was dit aantal echter reeds opgelopen tot meer dan tien (CGVS II, p. 18). Uw verklaring dat het lang geleden is, kan niet als verklaring dienen om deze tegenstrijdigheden weg te werken. Vreemd is ook dat u alweer amper duiding kan geven bij die telefoontjes. Zo heeft u er geen enkel idee van wie de telefoontjes pleegde en wie u zou hebben geslagen (CGVS I, p. 12). U haalt wel aan dat er in die periode heel veel jeugd werd gearresteerd. Gevraagd naar de naam van een arrestant, kan u er echter alweer geen enkele aanhalen (CGVS II, p. 17). Van iemand die bij een spionagedienst van de Ethiopische autoriteiten werkt, mag worden verwacht dat hij makkelijker te weten kan komen wie hem bedreigt. U haalt in dit verband aan dat u uw bazen bij de politie ervan verdacht achter de bedreigingen te zitten (CGVS I, p. 12). Het lijkt echter weinig plausibel dat de autoriteiten hun spionnen zouden gaan bedreigen naar aanleiding van het uitoefenen van hun werkzaamheden. Het gevolg daarvan is namelijk dat u het land en dus uw job bent ontvlucht, allerm minst iets wat de autoriteiten tot doel zullen hebben gehad. Tot slot moet worden opgemerkt dat er vragen kunnen worden gesteld bij het moment dat u zou zijn geslagen. Zo haalt u aan u in de maand hamle van 2002 EK (juli/augustus 2010 GK) werd geslagen. U liep huiswaarts nadat u naar de Engelse Premier League-match van Arsenal tegen Tottenham had gekeken (CGVS I, p. 12 & CGVS II, p. 17). Dit lijkt echter weinig waarschijnlijk aangezien Arsenal en Tottenham elkaar volgens info in het administratief dossier niet bekampten in de maand juli of augustus van 2010.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof gehecht worden aan het door u geopperde activiteiten voor de Ethiopische politie en desgevolgend aan de ondergane vervolgingsfeiten, en u heeft dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

De door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde documenten, wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Uw Kebele-kaart houdt geen enkel verband met de oor u aangehaalde vluchtmotieven zodat deze de geloofwaardigheid van uw beweringen in dit verband niet kan herstellen. Met betrekking tot deze Kebele- kaart moet overigens wordt opgemerkt dat er ernstige vermoedens bestaan dat dit document niet authentiek is. De stempel die er op werd aangebracht vermeld immers de 'vital spastics regression service', wat op een of andere medische dienst lijkt te wijzen. Dat er een stempel van een medische dienst op een officieel identiteitsbewijs zou worden aangebracht is totaal onaannemelijk. De twee convocaties verkregen van de politie en uw politiekaart kunnen echter enkel als bewijs worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 31 juli 2015 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van *"het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing"*, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), van artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Volgens verzoeker is de bestreden beslissing enkel gebaseerd op tegenstrijdigheden of omissies, maar deed de commissaris-generaal *"nergens de moeite om verzoeker te confronteren met al deze kritiek"*. Hij klaagt aan dat hij zich niet kan verweren *"indien zij niet eens de kans krijgt om het uit te leggen"* en *"maar één maal gehoord"* wordt.

Verzoeker legt uit dat hij werkzaam was in een autoverhuurbedrijf en zich nooit met politiek bezig hield *"toen zij onder de dwang lid werd van de regeringspartij en verder de ordediensten diende te informeren in het kader van welbepaalde opgelegde opdrachten"*. Hij benadrukt dat hij *"nooit binnen een kantoor of commissariaat gewerkt (heeft) en evenmin ooit als "politieagent" (is) opgetreden"*, dat *"haar activiteiten eerder tot de activiteiten van een "informant" behoren dan tot die van een personeelslid van de orde of veiligheidsdiensten"*, dat hij *"nooit geen opleiding gevolgd (heeft), noch theoretisch noch praktisch"*, dat hij geen uniform droeg, niet gewapend was en geen administratief werk diende te leveren, dat hij *"slechts al dan niet regelmatig (werd) opgeroepen om opdrachten te krijgen en te verrichten"*, dat hij daarbuiten geen enkele initiatief diende te nemen, dat hij zijn opdrachten meestal alleen vervulde *"maar soms werd haar een "collega" opgelegd"*, dat hij geen intellectueel werk leverde *"in die mate dat haar werk er meestal in bestond mensen die haar aangeduid werden te volgen en verder de mogelijke verplaatsingen te noteren"*, dat hij niet belast werd *"met identificatieopdrachten en vaak werd zij niet eens op de hoogte gebracht van wie zij volgde"* en dat hij nooit op de hoogte werd gebracht *"van wie precies of hoe precies de gecollecteerde informatie tot mogelijke arrestaties leidden"*. Hij benadrukt: *"Verzoekende partij heeft wegens het gedwongen karakter van haar opgelegde werk nooit de contacten uitgelokt of geprobeerd vriendschapsbanden te leggen met de mensen van de ordediensten, noch met de mensen die haar als collega werden opgelegd voor sommige opdrachten. Verzoekende partij vreesde hen en was ervan bewust dat zij die contacten diende te vermijden. Het werk dat haar opgelegd werd stond haar niet aan. Zij vervulde haar taak uit vrees en impliceerde zich zo weinig mogelijk."* Volgens verzoeker gaat de commissaris-generaal *"er verkeerd vanuit dat verzoekende partij dat omdat verzoekende partij in een structuur ingelijfd werd zij met deze structuren vertrouwd was"*, terwijl dit niet het geval was omwille van *"het opgelegde karakter van de inlijving en het gebrek aan enige opleiding, maar ook gelet op de aard van de opdrachten die haar toevertrouwd werden"*. Verzoeker voeg hieraan toe: *"Omwille van dezelfde redenen had verzoekende partij geen belangstelling voor de partij van de regering, ondanks haar lidmaatschap"*.

Verzoeker wijst erop dat hij zijn asielaanvraag intussen bijna 4 jaar geleden indiende, dat hij slechts na 3 jaar voor het eerst op het Commissariaat-generaal verhoord werd en na bijna 4 jaar voor het tweede gehoor. Hij stelt dat hij gedurende die vier jaren *"een nieuw leven heeft proberen op te bouwen in België en heeft in de mate van het mogelijke haar opgelopen trauma proberen voorbij te gaan"*. Dit heeft volgens hem *"voor gevolg dat haar herinneringen vervagen"*. Hij stelt: *"Dat verzoekende partij coherent gebleven is ivm het relaas van hetgeen haar is overkomen, doch is na vier jaar niet meer in staat om verdere details te kunnen aangeven wat betreft secundaire elementen, waarbij zij zelf destijds niet heeft stilgestaan."*

Wat de subsidiaire bescherming betreft, is verzoeker van oordeel dat in de bestreden beslissing geen enkele reden wordt gegeven waarom hem de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire bescherming, toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing nietig te verklaren.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker verklaarde dat hij zes jaar lang, van 27 negase 1997 tot en met 23 negase 2003 EK, op het politiebureau heeft gewerkt (gehoor 22 juni 2015, p. 3, 7), waardoor hij problemen ondervond. Hij bleek echter onaannemelijk onwetend over de structuur van de "Administration Police Commission", over zijn collega's, over zijn taken bij de politie, over wie hij moest bespioneren en over de gevolgen van zijn spionagewerk. Zo beweerde hij gewerkt te hebben in het politiekantoor van Pole Kifle Ketema, dat waakt over verschillende Kebele's (gehoor 22 juni 2015, p. 4-5). Dit kantoor zou twee diensten bevatten, 'Degenet' en 'Settita' (gehoor 22 juni 2015, p. 5), maar verzoeker kon de onderverdelingen van 'Settita' niet beschrijven (gehoor 22 juni 2015, p. 6) en hij kon evenmin aangeven of zijn eigen dienst, 'Degenet' bestond uit kleinere units (gehoor 22 juni 2015, p. 6). Hij beweerde verder dat de federale politie in Addis Abeba opgedeeld is in twee takken, de zijne met aan het hoofd de Ethiopian Federal Police Commissioner en daarnaast de tak van de Federal Police Commander (gehoor 22 juni 2015, p. 5), maar hij wist niet wat het verschil was tussen die twee takken (gehoor 22 juni 2015, p. 5). Verzoeker kon, behalve zijn drie directe collega's, slechts twee van de twaalf personen uit zijn dienst bij naam noemen (gehoor 22 juni 2015, p. 7), terwijl hij wel met deze (onbekende) personen zou hebben samengewerkt (gehoor 22 juni 2015, p. 8). Hij bleek verder onwetend over wie hij zoal heeft moeten bespioneren. Aanvankelijk noemde verzoeker slechts vier personen bij naam (gehoor 21 mei 2014, p. 8) en haalde hij aan dat deze allen in 1997 EK werden opgepakt, zijnde het eerste jaar dat hij actief was voor de politie. Van degenen die hij in de jaren erna had bespioneerde, kon verzoeker zich eerst niemand meer herinneren (gehoor 21 mei 2014, p. 8), om dan daarna K., Te. en Dan. te noemen (gehoor 21 mei 2014,

p. 14). Maar ook over deze personen kon verzoeker geen duiding geven, terwijl zijn taak er net uit bestond informatie over deze personen te verzamelen. Ten slotte was verzoekers kennis over de gevolgen van zijn spionagewerk onaannemelijk beperkt. Zo kon hij enkel aangeven dat Ya. werd gearresteerd (gehoor 22 juni 2015, p. 9), maar weet hij niet waarom (gehoor 22 juni 2015, p. 10-11). Tijdens zijn tweede gehoor haalde verzoeker aan het niet te weten of de andere drie (Ab., T. of Da.) ooit werden gearresteerd (gehoor 22 juni 2015, p. 9), terwijl hij tijdens zijn eerste gehoor nog verklaard had dat ook T. in 1997 werd gearresteerd (gehoor 21 mei 2014, p. 14).

Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat *“Verzoekende partij heeft wegens het gedwongen karakter van haar opgelegde werk nooit de contacten uitgelokt of geprobeerd vriendschapsbanden te leggen met de mensen van de ordediensten, noch met de mensen die haar als collega werden opgelegd voor sommige opdrachten. Verzoekende partij vreesde hen en was ervan bewust dat zij die contacten diende te vermijden. Het werk dat haar opgelegd werd stond haar niet aan. Zij vervulde haar taak uit vrees en impliceerde zich zo weinig mogelijk.”* en dat de commissaris-generaal *“er verkeerd vanuit (gaat) dat verzoekende partij dat omdat verzoekende partij in een structuur ingelijfd werd zij met deze structuren vertrouwd was”*, terwijl dit niet het geval was omwille van *“het opgelegde karakter van de inlijving en het gebrek aan enige opleiding, maar ook gelet op de aard van de opdrachten die haar toevertrouwd werden”*, wijst de Raad op verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal, alwaar hij stelde dat hij zes jaar lang, van 27 negase 1997 tot en met 23 negase 2003 EK, op het politiebureau heeft gewerkt (gehoor 22 juni 2015, p. 3, 7), dat hij met verschillende collega's moest samenwerken (gehoor 22 juni 2015, p. 7; gehoor 21 mei 2014, p.8), dat hij een lijst en soms foto's kreeg van de personen die hij moest bespioneren (gehoor 21 mei 2014, p. 8), dat hij vervolgens controleerde *“waar je gaat, met wie je contact hebt, met welk type, uw werk”* (gehoor 21 mei 2014, p. 8) en dat hij ten slotte rapporten moest schrijven over de personen wie hij bespioneerde (gehoor 21 mei 2014, p. 8). Het verzoekschrift gaat aldus op essentiële plaatsen in tegen de verklaringen van verzoeker op het CGVS. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat verzoeker, die aangaf dat hij zes jaar spionagewerk zou hebben verricht binnen de politie en hierdoor zodanige problemen ondervond dat hij zijn land moest ontvluchten, onvoldoende bekend zou zijn met de eenvoudige structuren van de *“Administration Police Commission”*, zijn collega's, zijn taken bij de politie, wie hij moest bespioneren en de gevolgen van zijn spionagewerk.

De uitleg in het verzoekschrift dat hij zijn asielaanvraag intussen bijna 4 jaar geleden indiende, dat hij slechts na 3 jaar voor het eerst op het Commissariaat-generaal verhoord werd en na bijna 4 jaar voor het tweede gehoor, dat hij gedurende die vier jaren *“een nieuw leven heeft proberen op te bouwen in België en heeft in de mate van het mogelijke haar opgelopen trauma proberen voorbij te gaan”* en *“Dat verzoekende partij coherent gebleven is ivm het relaas van hetgeen haar is overkomen, doch is na vier jaar niet meer in staat om verdere details te kunnen aangeven wat betreft secondaire elementen, waarbij zij zelf destijds niet heeft stilgestaan.”* kan zijn gehele onwetendheid niet verschonen. Integendeel, er kan van verzoeker verwacht worden dat hij zijn zaak opvolgt en hij zich ervan vergewist of hij nog steeds dient te volharden in zijn asielaanvraag. De Raad benadrukt dat er niet wordt verwacht dat verzoeker over een bijzonder gedetailleerde kennis beschikt over de aspecten van zijn politiewerk in Ethiopië, maar wel dat zijn kennis overeenstemt met wat kan verwacht worden van iemand met zijn profiel. Aldus kan worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake elementaire zaken over werk als kern van zijn vluchtmotief, *quod non in casu*.

Bovendien legt verzoeker niet enkel vage verklaringen af, maar ook tegenstrijdige verklaringen. Zo haalde verzoeker tijdens zijn eerste gehoor T.S. aan als één van zijn twee directe collega's bij de *‘Administration Police Commission’* (gehoor 21 mei 2014, p. 6), terwijl hij tijdens zijn tweede gehoor T.S. niet noemde wanneer hij de namen van zijn collega's opsomde (gehoor 22 juni 2015, p. 7) en eerst zelfs beweerde dat T.S. zijn werkloze buur was (gehoor 22 juni 2015, p. 4) om vervolgens dan toch, geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen, plots te stellen dat T.S. een collega was (gehoor 22 juni 2015, p. 7). Verder gaf verzoeker tijdens zijn eerste gehoor aan dat A.M. zijn rechtstreekse baas was (gehoor 21 mei 2014, p. 6), terwijl hij tijdens zijn tweede gehoor over A.Me. sprak als zijn persoonlijke baas (gehoor 22 juni 2015, p. 4) en de naam A.M. zich zelfs niet meer herinnerde (gehoor 22 juni 2015, p. 6). Gevraagd naar leden van zijn partij Ehadig noemde verzoeker tijdens zijn eerste gehoor E.H. en Z.Y. (gehoor 21 mei 2014, p. 14), maar ontkende hij dit tijdens zijn tweede gehoor en verklaarde hij toen dat deze twee personen politieke journalisten waren en dat hij niet met hen samenwerkte voor de partij (gehoor 22 juni 2015, p. 19). Dit ondermijnt verder de waarachtigheid van zijn verklaringen.

2.4. Volledigheidshalve wijst de Raad nog op artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker*

tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren". In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde incoherenties en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen hij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.6. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.7. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.8. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Besluit

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK